

ราชคเห กิร เอกา เสฏฐิจิธตา โสฬสวสสุทเทสิกา อภิรุปา อโหสิ ทสสนียา ๑

ได้ยินว่า อ. ธิดาของเศรษฐี คนหนึ่ง ในพระนครชื่อว่าราชคฤห์ เป็นผู้อันบุคคลพึงแสดงขึ้นว่ามีกาลฝนสิบหก เป็นผู้มรูปร่างงาม เป็นผู้ควรซึ่งการเห็น ได้เป็นแล้ว ๑

ตสฺมิณจ วเย จิตา นาริโย บุริสชฺฌมาสยา โหนติ บุริสโลลา ๑

ก็ อ. นาง ท. ผู้ตั้งอยู่แล้ว ในวัย นั้น เป็นผู้ม่อชยาคัยในบุรุษ เป็นผู้โลเลในบุรุษ ย่อมเป็น ๑

อถ น มาตาปิตโร สตตมฺมิกสฺส ปาสาทสฺส อุปริมตเล สิริคพฺพา วาเสสฺสุ, เอกเมวสฺสา ทาสี ปริจาริกํ อกฺสฺ ๑

ครั้งนั้น อ. มารดาและบิดา ท. (ยังธิดา) นั้น ให้อยู่แล้ว ในห้องอันประกอบแล้วด้วยสิริ ที่พื้นอันมีในเบื้องบน แห่งปราสาท อันประกอบแล้วด้วยชั้นเจ็ด, ได้กระทำแล้ว ซึ่งนางทาสี คนหนึ่งนั้นเที่ยว ให้เป็นหญิงรับใช้ (ของธิดา) นั้น ๑

(P99) อเถกํ กุลปฺตตํ โจรกมมํ โกโรนตํ คเหตฺวา ปจฺฉาพาหุํ พนฺธิตฺวา จตฺกเกจ จตฺกเกจ กสาหิ ปหริตฺวา อาฆาตํ นยีสฺสุ ๑

ครั้งนั้น (อ. ราชบุรุษ ท.) จับแล้ว ซึ่งกุลบุตร คนหนึ่ง ผู้กระทำอยู่ ซึ่งโจรกรรม มัดแล้ว (กระทำ) ให้เป็นผู้มีแขนในภายหลัง เหยียบแล้ว ด้วยหวาย ท. (ในเพราะการประหาร) อันมีประมาณสี่ อันมีประมาณสี่ นำไปแล้ว ผู้ที่เป็นที่นำมาฆ่า ๑

เสฏฐิจิธตา มหาชนสฺส สททํ สุตฺวา “กินฺนุ โข เอตฺนติ ปาสาทตเล จตฺวา โอลเณนติ ตํ ทิสฺวา ปฏิพทฺชจิตฺตา หุตฺวา ปตฺถยมาณา อาหารํ ปฏิกฺขิปปิตฺวา มณฺจเก นิปชฺชติ ๑

อ. ธิดาของเศรษฐี ฟังแล้ว ซึ่งเสียง ของมหาชน (คิดแล้ว) ว่า “(อ. เหตุ) นั้น อะไรหนอแล” ดังนี้ ยืนแลดูอยู่แล้ว บนพื้น แห่งปราสาท เห็นแล้ว (ซึ่งกุลบุตร) นั้น เป็นผู้ม่อจิตเนื่องเฉพาะแล้ว เป็น ปราธนาอยู่ ห้ามแล้ว ซึ่งอาหาร นอนแล้ว บนเตียงน้อย ๑

อถ น มาตา ปุจฺฉิ “กี อิทํ อมฺมาติ ๑

ครั้งนั้น อ. มารดา ถามแล้ว (ซึ่งธิดา) นั้น ว่า “ดูก่อนแม่ (อ. เหตุ) นี้ อะไร” ดังนี้ ๑

“สเจ เอตํ โจโรติ คเหตฺวา นียมานํ บุริสํ ลภิสฺสามิ, ชีวิสฺสามิ; โน เจ, ชีวิตํ เม นตฺถิ, อิธเว มริสฺสามีติ ๑

(อ. ธิดานั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าว่า (อ. ดิฉัน) จักได้ ซึ่งบุรุษ นั้น ผู้ (อันราชบุรุษ ท.) จับ (ด้วยความสำคัญ) ว่า ‘อ. โจร’ ดังนี้ แล้วจึงนำไปอยู่ไซ้, (อ. ดิฉัน) จักเป็นอยู่, หากว่า (อ. ดิฉัน) จักไม่ได้ไซ้, อ. ชีวิต ของดิฉัน จะไม่มี, (อ. ดิฉัน) จักตาย (ในที่) นั้นนั้นเที่ยว” ดังนี้ ๑

“อมฺม มา เอวํ กิริ, อมฺหากํ ชาติยา จ โภเคน จ สทิสํ อญฺญํ สามิกํ ลภิสฺสตีติ ๑

(อ. มารดา กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนแม่ (อ. เจ้า) อย่ากระทำแล้ว อย่างนี้, (อ. เจ้า) จักได้ ซึ่งสามี อื่น ผู้เช่นกับ ด้วยชาติ ด้วย ด้วยโภคะด้วย ของเรา ท.” ดังนี้ ๑

“มยหํ อญเณน กิจจํ นตฺถิ, อิมํ อลภมาณา มริสฺสามิตี ๑

(อ. ธิดา กล่าวแล้ว) ว่า “อ. กิจ (ด้วยบุรุษ) อื่น ย่อมไม่มี แก่ดิฉัน, (อ. ดิฉัน) เมื่อไม่ได้ (ซึ่งบุรุษ) นี้ จักตาย” ดังนี้ ๑

มาตา ธีตรํ สณฺณาเปตํ อสฺสโกณฺโติ ปิตุโน อาโรเจสิ ๑

อ. มารดา ไม่อาจอยู่ เพื่ออันยังธิดา ให้รู้พร้อม บอกแล้ว แก่บิดา ๑

โสปี นํ สณฺณาเปตํ อสฺสโกณฺโติ “กึ สกฺกา กาทฺตุนฺติ จินฺตตฺวา ตํ โจรํ คาหาเปตฺวา คจฺจนฺตสฺส ราชนฺริสฺสสฺส สหสฺสภณฺฑิกํ เปเสสิ “อิมํ คเหตุว เอตํ ปุริสํ มยหํ เทหิตี ๑

(อ. บิดา) แม่นั้น ไม่อาจอยู่ เพื่ออัน (ยังธิดา) นั้น ให้รู้พร้อม คิดแล้ว ว่า “(อันเรา) อาจ เพื่ออันกระทำ อย่างไร” ดังนี้ ส่งไปแล้ว ซึ่งห้อมมีภณฑะพณหนึ่ง แก่ราชบุรุษ ผู้ยังบุคคลให้จับ ซึ่งโจร นั้น แล้วจึงไปอยู่ (ด้วยคำ) ว่า “(อ. ท่าน) ถือเอา แล้ว (ซึ่งห้อมมีภณฑะพณหนึ่ง) นี้ จงให้ ซึ่งบุรุษ นั้น แก่เรา” ดังนี้ ๑

โส “สาธฺฐติ กหาปณํ คเหตุว ตํ มุณฺจจิตฺวา อญฺญํ มาเรตฺวา “มาริโต เทว โจโรติ รมฺโณ อาโรเจสิ ๑

(อ. ราชบุรุษ) นั้น (รับพร้อมเฉพาะแล้ว) ว่า “อ. ดีละ” ดังนี้ ถือเอาแล้ว ซึ่งกหาปณะ ท. ปล่อยแล้ว (ซึ่งโจร) นั้น (ยังโจร) อื่น ให้ตายแล้ว กราบทูลแล้ว แก่พระราชว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้สมมติเทพ อ. โจร (อันข้าพระองค์) ให้ตายแล้ว” ดังนี้ ๑

เสฏฺฐิปี ตสฺส ธีตรํ อทาลิ ๑

แม้ อ. เศรษฐี ได้ให้แล้ว ซึ่งธิดา (แก่โจร) นั้น ๑

สา “สามิกํ อาราธสฺสามิตี สพฺพภารณปฺปฏิมณฺฑิตา สยเมว ตสฺส ยาคฺควาหิณี สํวิทฺติ ๑

(อ. ธิดาของเศรษฐี) นั้น (คิดแล้ว) ว่า “(อ. เรา) ยังสามี จักให้ยินดียิ่ง” ดังนี้ ผู้ประดับเฉพาะแล้วด้วยเครื่องอาภรณ์ทั้ง ปวง ย่อมจัดแจง (ซึ่งวัตถุ ท.) มีข้าวต้มเป็นต้น (แก่โจร) นั้น เองนั้นเทียว ๑

โจโร กติปาหจฺเจยน จินฺตสิ “กทา นุ โข อิมํ มาเรตฺวา เอติสฺสา อภารณานิ คเหตุว เอกสฺมี สุราเคเห วิกกฺกณฺติวาทา ทิตฺตํ ลภิสฺสามิตี ๑

อ. โจร คิดแล้ว โดยอันล่วงไปแห่งวันเล็กน้อย ว่า “(อ. เรา) จักได้ เพื่ออัน (ยังธิดา ของเศรษฐี) นี้ ให้ตาย แล้วจึงถือเอา ซึ่งเครื่องอาภรณ์ ท. (ของธิดาของเศรษฐี) นั้น แล้วจึงขายแล้วจึงเคี้ยวกิน ในเรือนเป็นที่ดื่มซึ่งสุรา แห่งหนึ่ง ในกาลไร หนอแล” ดังนี้ ๑

โส “อตฺเตโส อุปาโยติ จินฺตตฺวา อาหารํ ปฏิกฺขิปปิตฺวา มณฺจเก (P100) นิปฺชฺชิ ๑

(อ. โจร) นั้น คิดแล้ว ว่า “อ. อุบาย นั้น มีอยู่” ดังนี้ ห้ามแล้ว ซึ่งอาหาร นอนแล้ว บนเตียงน้อย ๑

อถ นํ สา อุปสงฺกมิตฺวา “กินฺเต สามิ รุชฺชติตี ปุจฺฉิ ๑

ครั้งนั้น (อ. ธิดาของเศรษฐี) นั้น เข้าไปหาแล้ว (ซึ่งโจร) นั้น ถามแล้ว ว่า “ข้าแต่นาย อ. อะไร ย่อมเสียดแทง แก่ท่าน” ดังนี้ ๑

“น กิณฺจิ ภาทเทติ ๑

(อ. โจร นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนนางผู้เจริญ อ. อะไร ๆ ย่อมไม่เสียดแทง (แก่เรา)” ดังนี้ ๑

“กจฺจิ ปน เม มาตาปิตโร ตฺยหํ กุทฺธาติ ๑

(อ. ธิดาของเศรษฐี ถามแล้ว) ว่า “ก็ อ. มารดาและบิดา ท. ของดิฉัน โกรธแล้ว ต่อท่าน แลหรือ” ดังนี้ ๑

“น กุชฺฌนฺติ ภาทเทติ ๑

(อ. โจร นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนนางผู้เจริญ (อ. มารดาและบิดา ท. ของเธอ) ย่อมไม่โกรธ (ต่อเรา)” ดังนี้ ๑

“อถ กิณฺหาเมตฺนฺติ ๑

(อ. ธิดาของเศรษฐี ถามแล้ว) ว่า “(ครั้นเมื่อความเป็น) อย่างนั้น (มีอยู่), (อ. เหตุ) นั้น ชื่ออะไร” ดังนี้ ๑

“ภทฺเท อหํ ตํ ทิวสํ พนฺธิตฺวา นียมาโน โจรปาเต อธิวตฺถาย เทวตฺตาย พลิกมมํ ปฏิสสฺสณฺติวฺวา ชีวิตํ ลภี, ตฺวปีมฺยา ตสฺสเวยฺว อานุภาเวน ลทฺธา, ‘ตํ เม เทวตฺตาย พลิกมมํ จปิตฺนฺติ จินฺตมิ ภาทเทติ ๑

(อ. โจร กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนนางผู้เจริญ อ. เรา ผู้ (อันราชบุรุษ ท.) มัดแล้ว นำไปอยู่ ในวันนั้น พังตอบแล้ว ซึ่งพลีกรรม ต่อเทวดา ผู้อยู่ทับแล้ว ที่เหวเป็นที่ยังโจรให้ตกไป ได้แล้ว ซึ่งชีวิต, แม่ อ. เธอ เป็นผู้อันเราได้แล้ว ด้วยอานุภาพ (ของเทวดา) นั้นนั่นเทียว (ย่อมเป็น), ดูก่อนนางผู้เจริญ (อ. เรา) ย่อมคิด ว่า ‘อ. พลีกรรม นั้น อันเรา ตั้งไว้แล้ว แก่เทวดา’ ดังนี้” ดังนี้ ๑

“สํมิ มา จินฺตฺยิ, กริสฺสํ พลิกมมํ, วเทหิ, เกน อตฺถเกติ ๑

(อ. ธิดาของเศรษฐี กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่นาย (อ. ท่าน) อย่าคิดแล้ว, (อ. เรา ท.) จักกระทำ ซึ่งพลีกรรม, (อ. ท่าน) จงกล่าว, อ. ความต้องการ (ด้วยวัตถุ) อะไร (มีอยู่)” ดังนี้ ๑

“อโปทกมฺรฺฐปายาเสณ จ ลาซปญฺจมก ปุเปหิ จาติ ๑

(อ. โจร กล่าวแล้ว) ว่า “(อ. ความต้องการ) ด้วยข้าวมธุปายาสอันมีน้ำอันน้อยด้วย ด้วยดอกไม้อันมีข้าวตอกเป็นที่ทำ ท. ด้วย (มีอยู่)” ดังนี้ ๑

“สํธู สํมิ, อหํ ปฏฺฐิยาเทสฺสํมิตฺติ ๑

(อ. ธิดาของเศรษฐี กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่ นาย อ. ดีละ, อ. ดิฉัน จักจัดแจง” ดังนี้ ๑